

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Дощ корисний з багатьох поглядів.

Без нього не зможуть жити й рости гостролисти й буки – як оті, що навколо мене.

Він змиває сліди, затирає відбитки. Ускладнює стеження, а сьогодні саме це й потрібно.

Та головне – він змиває кров у мене зі шкіри й одягу. Я стою, тремтячи, під розчахнутим небом. Витягнувши руки, все тру їх і тру під крижаним дощем: багряних патьоків давно не видно, але я не можу зупинитися. У пам'яті досі стоять червоні плями. Змити їх буде важче, але я вже згадала, як це робиться. Спакувати спогади, загорнути у страх і заперечення, оточити стіною. Цегляними мурами – як оті, що будував Вейн.

Він помер? Помирає? Я здригаюся, і не тільки від холоду. Я лишила його на муки? Може, слід повернутися і спробувати допомогти? Хай хто він такий, хай що він зробив, та чи заслуговує він на те, щоб кинути його наодинці з болем?

Але якщо хтось дізнається, що я накоїла, мені кінець. Я ж бо начебто не повинна бути спроможною когось скривдити. Нехай це Вейн напав на мене, а я всього-на-всього захищалася. Обнулені не здатні на насильство, а мені це вдалося; обнулені не пам'ятають свого минулого, а я пам'ятаю. Мене схоплять лордери. Їм закортить розпатрати мій мозок і з'ясувати, що ж пішло не так, чому мій «Лево» не в змозі контролювати мої дії. Може, на час дослідів мені навіть залишать життя.

Ніхто не повинен дізнатися. Слід було пересвідчитися, що Вейн мертвий, та вже запізно. Повертатися занадто ризиковано. «Ти його зразу не змогла добити, то чого ж вирішила, що зможеш зараз?» — глузує внутрішній голос.

Онiмiння починається зi шкіри, проникає у м'язи, в кістки. Як холодно! Коліна підгинаються, і я сповзаю по стовбуру на землю. Хочеться зупинитися. Просто зупинитися й не рухатися. Ніколи більше не думати, не відчувати, не мучитися.

Поки не прийдуть лордери.

Тікай!

Підводжуся. Ноги, спотикаючись, починають йти, переходять на біг підтюпцем — і ось нарешті вони мчать поміж дерев до стежки в полях. До траси, де білий бусик з написом «Бест. Бездоганні будівельники» позначає місце зникнення Вейна. Починаю панікувати: раптом хтось помітить, як я виходжу з лісу саме тут, біля бусика, адже коли відсутність Вейна зрештою помітять, пошуки почнуть саме звідси. Та коли я вибігаю, дорога порожня, тільки краплі, злітаючи з сердитого неба, з такою силою б'ються об асфальт, аж підскакують угору.

Доц. Він корисний ще й з іншого погляду, має інше значення, от тільки воно стікає з пам'яті, як струмочки води з тіла. Неможливо ухопити.

Не встигаю підійти до дверей, як вони відчиняються: за непокоєна мама затуляє мене в дім.

Вона не повинна дізнатися. Ще кілька годин тому мені б не вдалося приховати своїх почуттів — тоді я цього не вміла. Приборкую вираз обличчя, проганяю з очей страх. Погляд порожній, як і має бути в обнуленій.

— Кайло, ти вся мокра, — кладе мама теплу руку мені на щоку. Очі стурбовані. — Рівень нормальний? — питає вона, хапаючи мене за зап'ясток, щоб перевірити «Лево», і я з цікавістю теж зазираю у нього. Цифри мали б упасти дуже низько — загрозово низько. Але все змінилося.

6,3. Прилад вірить, що я щаслива. Ха!

У ванні, куди мене одразу відсилають, я роблю ще одну спробу поміркувати. Гаряча вода аж парує, і я, досі вся заніміла, опускаюся в неї. Мене ще трусить. Тепло починає заспокоювати тіло, але в голові й далі каша.

Що трапилось?

Усе, що було до Вейна, здається розмитим, неначе в каламутному дзеркалі. Неначе я дивлюся на іншу людину, схожу на мене тільки зовні: Кайла, п'ять футів у капелюсі, зелені очі, біляві коси. Обнулена. Я трохи відрізнялася від інших, була занадто свідомо й важкоконтрольована, однак я була-таки обнуленою: лордери стерли мою пам'ять у покарання за злочини, яких я більше не пам'ятаю. І мої спогади, і все моє минуле мали зникнути назавжди. То що трапилось?

Сьогодні по обіді я пішла на прогулянку. І все. Хотіла подумати про Бена. Його ім'я викликає свіжу хвилю болю — гіршого, ніж раніше: болить так, що я мало не зойкаю.

Зосередься. То що сталося?

Цей покидьок, Вейн: він переслідував мене в лісі. Викликаю у пам'яті те, що він зробив, тобто намагався зробити: як його руки вчепилися в мене, – і всередині знову піднімаються страх і гнів. Він примудрився так розсердити мене, викликати таку несамовиту лють, що я кинулася на нього не замислюючись. І щось у мені змінилося. Перемкнулося, перекинулося, перелаштувалося. У голові зринає його закривавлене тіло – і я здригаюся: це я таке зробила? Якимось дивом я, обнулена, змогла виявити агресію. І це ще не все: я змогла пригадати речі, відчуття й образи зі свого минулого. З часів до обнуління. Це неможливо!

Ні, можливо. Це сталося.

І тепер я не просто Кайла, – це ім'я мені дали в лікарні після обнуління, менш як рік тому. Тепер я хтось інша, щось інше. І я не впевнена, що мені це подобається.

Тра-та-та!

Вистрибую з ванни, розхлюпуючи воду на підлогу.

– Кайло, все гаразд?

Двері! Хтось постукав у двері. Це мама, от і все. Зусиллям волі розтискаю кулаки.

Заспокойся.

– Так, – вдається мені вичавити.

– Ще трохи там посидиш – перетворишся на печене яблуко. Вечеря на столі.

Спускаюся вниз, до мами, до сестри Емі, до її хлопця Джаза. Емі обнулена і приписана до цієї родини так само, як і я, але наскільки вона відрізняється від мене! Завжди сонячна, життєрадісна й балакуча, висока, з теплою шоколадною шкірою, а я – маленька, тиха і бліда тінь. А Джаз звичайний, не обнулений. Має голову на плечах – якщо не рахувати